

RELIGIA (22-26 czerwca) 2 tematy

Kl. II

Temat: Drogi i bezdroża fałszywych wyborów.

„Wówczas Jezus zaczął im mówić: «Strzeżcie się, żeby was kto nie zwiódł. 6 Wielu przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: Ja jestem. I wielu w błąd wprowadzą.(...) jeśli by wam kto powiedział: Oto tu jest Mesjasz, oto tam: nie wiercie. 22 Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy.” (Mk 13. 5-6.21-22)

„Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, a wewnątrz są drapieżnymi wilkami. ¹⁶ Poznać ich po ich owocach. Czy zbiera się winogrona z ciernia, albo z ostu figi?” (Mt 7,15-16)*

SEKTA to grupa społeczna, charakteryzująca się ostrą izolacją względem otoczenia, wynikającą z własnego, odrębnego, najczęściej opozycyjnego systemu wartości i z mocno akcentowaną rolą przywódcy.

Grupę taką cechują bardzo silne więzi wewnętrzne, praktycznie dla jej członków jedyne oraz wymóg bezwzględnej lojalności.

Wiele jest definicji sekt, także trudno o tę jedną właściwą, lecz pomimo tego możemy wyróżnić pewne cechy, które charakteryzują wszystkie sekty. Są nimi:

- Misjonarska gorliwość, czyli wiara w to, że tylko wyznawcy sekty znają prawdę o Bogu.
- Przywództwo charyzmatyczne, w którym przywódca stoi na czele sekty, otaczany czcią, jako ktoś inny od zwykłych śmiertelników.
- Prawda wyłączna, czyli że sekta posiada wyłączne prawo do prawdy, że prawdziwe zbawienie można znaleźć tylko u nich, akceptując ich wierzenia, praktyki i techniki.
- Nadrzędność grupy, która staje się dla jednostki najważniejsza, zastępuje jej przyjaciół, rodzinę i innych ludzi.
- Ścisła dyscyplina, w której sekta przyjmuje formę kontroli nad niemal wszystkimi aspektami życia członków, tak że niewiele zostaje czasu na coś więcej niż działalność w sekcie.
- Dławienie indywidualności, gdyż w sekcie nie ma miejsca dla buntowników.
- Elitarność, członkowie sekty myślą, że są elitą ludzkości; wybrańcami Boga.

Odchylenia doktrynalne:

- Autorytet. Sekty dodają do Biblii ludzkie źródła autorytetu utrzymując, że jedynie

słuszna interpretacja Biblii proponowana jest przez ich przywódcę bądź organizację.

- Bóg. Obraz Boga różny od Biblii, który ukazany jest w osobie Chrystusa. Staje się szczególną istotą ludzką, która bardziej niż inne istoty ludzkie pokazuje nam, jaki jest Bóg.
- Chrystus- Zbawienie. Sekty wymagają, aby jej członkowie sami przygotowywali swoje zbawienia.

Ze względu na prowadzoną działalność sekty mogą mieć charakter religijny, polityczny, edukacyjny i handlowy. Najliczniejsze i najbardziej znane są sekty religijne, których podstawą jest doktryna religijna. Część z nich odwołuje się do Biblii, inne do wschodnich systemów religijnych, jeszcze inne czerpią z okultyzmu. Są i takie, których doktryna jest wyłącznym dziełem ich przywódcy. Większość sekt twierdzi, że ich działalność ma czysto duchowy charakter, mimo że elita przywódców jest powiązana ze światem biznesu i plasują się oni na krajowych listach najbogatszych ludzi.

Bardzo proszę, abyście zapoznali się z poniższymi materiałami. Dowiedziecie się czym są sekty, poznacie metody ich działania i mam nadzieję, że zrozumiecie, jak wielkie niebezpieczeństwo wynika z przynależności do nich.

[Co to jest sekta? Cechy, rodzaje sekt - socium](#)

www.socium.pl › sekta

[Gdzie i kiedy możesz trafić do sekty? – Info.dominikanie.pl](#)

info.dominikanie.pl › 2017/01 › gdz...

[Sekty / Dominikanie](#)

sekty.dominikanie.pl

[Translate this page](#)

... --Państwowe · Szkolenia · Kontakt. sekty.dominikanie.pl. K. R. A. K ... Dominikańskie Centrum Informacji o Nowych Ruchach Religijnych i *Sektach*. PORADNIK .

Temat: Jak ewangelizować świat?

Zapoznajcie z fragmentem ADHORTACJI APOSTOLSKIEJ Jana Pawła II *CHRISTIFIDELES LAICI* - O POWOŁANIU I MISJI ŚWIECKICH W KOŚCIELE I W ŚWIECIE:

„Całe kraje i narody, w których niegdyś religia i życie chrześcijańskie kwitły i dały początek

wspólnocie wiary żywej i dynamicznej, dzisiaj wystawione są na ciężką próbę, a niekiedy podlegają procesowi radykalnych przemian wskutek szerzenia się zubożenia, sekularyzmu i ateizmu. Chodzi tu przede wszystkim o kraje i narody należące do tak zwanego Pierwszego Świata, w których dobrobyt materialny i konsumizm, aczkolwiek przemieszane z sytuacjami zastraszającej nędzy i ubóstwa, sprzyjają i hołdują zasadzie: „żyć tak, jak gdyby Bóg nie istniał”. Otóż zubożenie religijne i zupełny brak praktycznego odniesienia do Boga nawet w obliczu najpoważniejszych problemów życiowych są zjawiskami nie mniej niepokojącymi i destruktywnymi niż jawny ateizm. I nawet jeśli wiara chrześcijańska zachowała się jeszcze w niektórych tradycjach i obrzędach, to stopniowo traci ona swe miejsce w najistotniejszych momentach ludzkiej egzystencji, takich jak narodziny, cierpienie i śmierć. W rezultacie, współczesnego człowieka stojącego w obliczu tajemnic i pytań, na które nie znajduje odpowiedzi, ogarnia rozczarowanie i rozpacz lub nawet pokusa wyeliminowania źródła tych problemów przez położenie kresu ludzkiemu życiu.

W innych regionach i narodach chrześcijańskie tradycje pobożności i religijności ludowej pozostały żywe. Dziś jednak owemu moralnemu i duchowemu dziedzictwu grozi roztrwonienie pod wpływem wielorakich procesów, wśród których na pierwszy plan wysuwa się proces sekularyzacji i rozwój sekt. Jedynie nowa ewangelizacja może zapewnić rozkwit czystej i głębokiej wiary, zdolnej nadać tym tradycjom siłę prowadzącą do autentycznej wolności.

Oczywiście wszędzie istnieje pilna potrzeba odtworzenia chrześcijańskiej tkanki społeczności ludzkiej. Jednak warunkiem tego jest *odtworzenie chrześcijańskiej tkanki samych wspólnot kościelnych* w tych krajach i narodach.

W owym zadaniu Kościoła ludzie świeccy, na mocy ich uczestnictwa w prorockim urzędzie Chrystusa, biorą pełny udział. Do nich w szczególności należy świadczanie o tym, jak wiara chrześcijańska daje jedyną pełną odpowiedź, którą wszyscy mniej lub bardziej świadomie przyjmują i której pragną, na problemy i nadzieje, jakie życie stawia przed każdym człowiekiem i każdym społeczeństwem. Świeccy mogą spełniać to zadanie pod warunkiem, że zdołają przezwyciężyć rozdźwięk pomiędzy Ewangelią a własnym życiem, nadając wszystkim swoim działaniom w rodzinie, w pracy, na polu społecznym spójność właściwą takiemu życiu, które czerpie natchnienie z Ewangelii i w niej znajduje siłę do tego, by w pełni się realizować.

Pragnę skierować raz jeszcze do wszystkich współczesnych ludzi gorący apel, który wyznaczył początek mojej pasterskiej posługi: „*Nie lękajcie się! Otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi!* Otwórzcie dla Jego mocy zbawczej granice państw, systemów ekonomicznych, systemów politycznych, rozległe dziedziny kultury, cywilizacji, postępu! Nie lękajcie się! Chrystus wie, «co jest w człowieku». On jeden! A dzisiaj człowiek tak często nie wie, co w nim jest, co jest w głębi jego umysłu i serca. Tak często jest niepewny sensu swojego życia na ziemi. Szarpie nim niepewność, która przeradza się w rozpacz. Pozwólcie zatem — proszę Was, błagam Was z pokorą i ufnością — pozwólcie Chrystusowi mówić do człowieka. On jeden ma słowa życia — tak, życia wiecznego”.

Otwarcie drzwi Chrystusowi, przyjęcie Go w sferę własnego człowieczeństwa nie tylko nie jest zagrożeniem dla człowieka, lecz stanowi jedyną drogę wiodącą do uznania człowieka w pełni jego prawdy i do wyniesienia jego wartości.

Ta synteza Ewangelii i codziennego życia będzie najwspanialszym i najbardziej

przekonywającym świadectwem ludzi świeckich, że nie lęk, ale poszukiwanie Chrystusa i przyłgnięcie doń decydują o stylu życia i wzrastaniu człowieka, o nowych sposobach egzystencji, bardziej zgodnych z ludzką godnością.

Człowiek jest kochany przez Boga! Oto proste, a jakże przejmujące Orędzie, które Kościół jest winien człowiekowi. Każdy chrześcijanin może i musi słowem oraz życiem głosić: Bóg cię kocha, Chrystus przyszedł dla ciebie, Chrystus dla ciebie jest „Drogą, i Prawdą, i Życiem!” (J 7.4, 6).

Ta nowa ewangelizacja, skierowana nie tylko do jednostek, ale do całych grup ludzkich żyjących w różnych sytuacjach, środowiskach i kulturach, ma na celu *kształtowanie dojrzałych wspólnot kościelnych*, w których wiara ujawnia się i urzeczywistnia w całym swoim pierwotnym znaczeniu jako przyłgnięcie do osoby Chrystusa i do Jego Ewangelii, jako spotkanie i sakramentalna komunია z Chrystusem, jako życie w duchu miłości i służby.

W kształtowaniu tego rodzaju wspólnot kościelnych świeccy uczestniczą nie tylko przez aktywny i odpowiedzialny udział w życiu wspólnotowym, a więc przez dawanie swego niezastąpionego świadectwa, ale także przez obojętne podejmowanie działań misyjnych wobec tych, którzy jeszcze nie wierzą lub którzy nie żyją według wiary otrzymanej wraz z Chrystem.

Nowym pokoleniom świeccy winni ofiarować swój cenny i konieczny wkład *w formie dzieła systematycznej katechezy*. Ojcowie synodalni odnieśli się z wdzięcznością do pracy katechetów, przyznając, iż „pełnią oni bardzo odpowiedzialną rolę w animacji wspólnot kościelnych.” Oczywiście, rodzice chrześcijańscy są pierwszymi i niezastąpionymi katechetami swoich dzieci, do czego uzdalnia ich sakrament Małżeństwa. Wszyscy jednak winniśmy zdawać sobie sprawę z tego, że każdy ochrzczony ma „prawo” do nauki wiary, wychowania oraz stałego wspierania w wierze i w życiu chrześcijańskim.

Idźcie na cały świat!” (ChL 34)

„ Jako członkowie Kościoła świeccy posiadają powołanie i misję głosicieli Ewangelii. Do wypełniania tej misji upoważniają ich i zobowiązują sakramenty chrześcijańskiej inicjacji.” (ChL 33)

„Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16, 15)

„A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.” (Mt 28,20)

